

Секція: Педагогічні науки

Зайчук Віталій Володимирович

кандидат медичних наук, доцент,

доцент кафедри онкології

Національний медичний університет імені О.О. Богомольця

м. Київ, Україна

Пархета Людмила Віталіївна

кандидат економічних наук,

доцент кафедри банківської справи та страхування

Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана

м. Київ, Україна

КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД У НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНІЙ РОБОТІ ВИЩОГО МЕДИЧНОГО ЗАКЛАДУ

Формування потужного освітнього потенціалу, досягнення високого рівня підготовки фахівців стає можливим тільки за умови підвищення якості вищої освіти. Саме процес реформування сучасної професійної освіти України актуалізується на проблемі підвищення якості підготовки лікарів. Концепція розвитку вищої медичної освіти орієнтована на модель підготовки медичних кадрів, яка створить необхідні умови для збереження і відновлення здоров'я населення шляхом надання гарантованого рівня медичної допомоги спеціалістами [1].

Світ третього тисячоліття вимагає від вищих навчальних закладів не тільки виховання конкурентоспроможних професіоналів своєї справи, які володіють відповідними знаннями, навичками та вміннями у своїй сфері, а і людину, яка здатна ефективно діяти у складних, нестандартних ситуаціях, самостійно приймати рішення, творчо розвиватися і самоудосконалюватися, сповідувати толерантне ставлення до оточуючих,

уміти спілкуватися з людьми. Ці та інші професійно важливі властивості та особистісні якості визначають професійну компетентність спеціаліста [2].

Зазначимо, що під компетенцією розуміють не тільки володіння знаннями, а і вміннями, навичками та здатністю максимально ефективно орієнтуватися в професійних ситуаціях, які не можна передбачити теоретично. Взагалі, компетентність це системне поняття, яке включає в себе структуру, певні функції, властивості та характеристики: знання, вміння, навички, здібності, цінності, які є невід'ємними складовими професійної і соціальної діяльності та розвитку особистості майбутніх лікарів.

Будь-який студент, а особливо студент-медик під час навчання у ВНЗ повинен засвоїти та володіти необхідною теоретичною базою, по-друге, бути здатним застосовувати набуті знання на практиці, та довести ці знання і вміння до рівня автоматизму. Педагог, в свою чергу, має продумати організацію навчального матеріалу.

В сучасному освітньому середовищі поширюється використання інноваційних методів навчання, які ґрунтуються на компетентністному підході. Наприклад, такі інноваційні методи як кейс-метод та ситуаційні задачі сприяють розвитку у студентів ряду навиків, а саме: аналітичних, діяльнісних, діалогічних та психологічних.

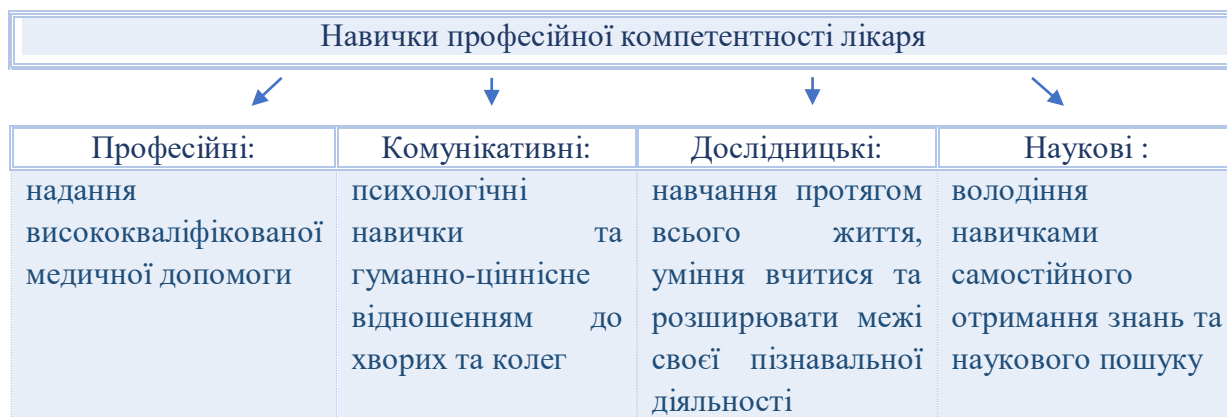
Загалом, компетентністний підхід переміщує акценти з процесу накопичення нормативно визначених знань, умінь і навичок в площину формування й розвитку здатності практично діяти і творчо застосовувати набуті знання і досвід у різних ситуаціях. Це вимагає від викладача змістити акценти у своїй навчальній діяльності з інформаційної до організаційно-управлінської площини. У першому випадку він відіграв роль «ретранслятора знань», а в другому – організатора освітньої діяльності. Змінюється й модель поведінки студента – від пасивного засвоєння знань до дослідницько активної, самостійної та самоосвітньої

діяльності. Процес навчання наповнюється розвиваючою функцією, яка стає інтегрованою характеристикою навчання. Така характеристика має сформуватись у процесі навчання і включає знання, вміння, навички, ставлення, досвід діяльності й поведінкові моделі особистості [3].

Компетентність медичного фахівця – якість, яка направлена на розвиток розумових здібностей та інтелектуального потенціалу, тому одним з найважливіших завдань модернізації освіти є формування установки на постійне нарощування професійної компетентності, професійної кваліфікації. Однак, фахівець, який отримав певну кваліфікацію, може отримати професійну компетентність лише у тому разі, якщо його професійне навчання включало, окрім придбання навиків і умінь, формування духовних якостей і установок, що дозволяють йому перейти до активної самостійної професійної ролі [4].

Отже, формування професійної компетентності у вищому медичному навчальному закладі слід розуміти як процес оволодіння стійкими, інтегрованими, систематизованими знаннями; уміння застосовувати їх у нових, нестандартних ситуаціях; розвиток особистісно важливих якостей і професійно важливих властивостей, що забезпечить особистісне становлення майбутнього лікаря [5].

Можемо зробити висновок, що специфіка діяльності лікаря, а саме його професійна компетентність базується на низці навичок, а саме професійних, комунікативних, дослідницьких та наукових (рис. 1).

Література

1. Ільницька О. М., Попович З. Б. Сучасні підходи до вищої медичної освіти в Україні / О. М. Ільницька, З. Б. Попович // Збірник наукових праць, 2017. №133. Ст. 90-96.
2. Головань М. С. Компетенція і компетентність: досвід теорії, теорія досвіду / М. С. Головань // Вища освіта України. 2008. № 3. С. 23-30.
3. Дибкова Л.М. Навчавльна успішність у контексті компетентнісного підходу / Дибкова Л.М. // Інформаційні технології і засоби навчання. 2010. № 1 (15). URL: <http://www.ime.eduua.net/em.html>
4. Мруга М. Р. Визначення поняття професійної компетентності / М. Р. Мруга // Науковий вісник Миколаївського державного університету: Зб. наук. праць. Педагогічні науки: У 2-х т. Миколаїв: МДУ, 2005. Вип. 10, Т.2. С. 89-93
5. Савченко О. П. Компетентнісний підхід у сучасній вищій школі / О. П. Савченко // е-журнал «Педагогічна наука: історія, теорія, практика, тенденції розвитку». 2010. Випуск №3.